

Arrest

nr. 254 805 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 14 september 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 december 2020.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN die *loco* advocaat D. DAGYARAN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, verzoeker G. T. en verzoekster M.G., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2020 waarbij hun

verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Het KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Georgië aan als een veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op verzoekers.

3.1. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn uit een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Georgië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst uit een veilig land, hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van algemene beschouwingen en het vergoelijken en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

In het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoeker al bijna tien jaar een eigen handel in diepvriesproducten heeft. Sedert enkele jaren heeft hij financiële geschillen met enkele van zijn leveranciers, zo werd hij bedreigd omdat hij bepaalde bedragen weigerde te betalen omdat zij hem producten van slechte kwaliteit hadden geleverd. Verzoekers hekelen vooreerst volgende motieven van de bestreden beslissingen waarin de commissaris-generaal vaststelt dat verzoeker onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd over de chronologie van de incidenten die hij voor zijn vertrek uit Georgië met zijn leveranciers zou gekend hebben:

“Ten eerste, legde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS onsamenhangende verklaringen af over de chronologie van de incidenten die u in Georgië nog met uw leveranciers zou gekend hebben nadat u uw samenwerking met de broers T had stopgezet. Zo verklaarde u aanvankelijk dat er een incident plaatsvond in de lente van 2019 met K. T., dat er een incident plaatsvond met T. G. in de herfst van 2019 en dat er ook een incident plaatsvond met G. T. in de lente van 2019 (CGVS, pg. 17 & 18). Nadien vertelde u dat u een maand na het incident met G. in de lente van 2019 nogmaals telefonisch bedreigd werd door hem en dat dit telefoongesprek het laatste concrete incident was dat u voor uw vertrek uit Georgië had meegemaakt (CGVS, pg. 20-21). Het is echter weinig logisch dat u deze telefonische bedreiging van G. tijdens de zomer van 2019 - u vertelde immers dat dit plaatsvond een maand na het incident met G. in de lente van 2019 - als laatste concrete incident identificeerde gezien u eerder verklaarde dat er in de herfst van 2019 nog een incident plaatsvond met T. Er werd u vervolgens opnieuw gevraagd wanneer het incident met T. plaatsvond en u vertelde dat dit voor het telefoongesprek met G. was. Dit zou willen zeggen dat het incident met T. niet in de herfst van 2019 maar wel in de zomer van 2019 plaatsvond (CGVS, pg. 21). Het feit dat u dergelijke incoherente verklaringen aflegde over de chronologie van uw asielrelaas - nl. dat u het incident met T. eerst in de herfst van 2019 situeerde en vervolgens in de zomer van 2019 – ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u samenhangende verklaringen zou kunnen afleggen over de belangrijkste incidenten die u voor uw vertrek uit Georgië hebt meegemaakt én dat u ten minste het laatste incident voor uw vertrek uit Georgië in dezelfde periode van het jaar zou kunnen situeren.”

Verzoekers pogen onder verwijzing naar de verklaringen verzoekers gedrag te vergoelijken door te stellen dat hij uitdrukkelijk verklaarde dat hij “het niet meer wist” en het voor hem zeer verwarrend was om te praten over de chronologie van de verschillende incidenten waarbij hij aangeeft dat hij niet goed voorbereid was op het gesprek en hij geen raadsman had gecontacteerd voor het gesprek bij het Commissariaat-generaal. Verzoekers slagen er echter niet in de vaststellingen te verschonen.

De Raad merkt vooreerst op dat betreffende het feit dat verzoekers tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal niet werden bijgestaan door een advocaat, het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn eigen verdediging en bijstand te organiseren. Verzoekers kunnen dit derhalve bezwaarlijk als verschoning inroepen.

Het dient verder te worden benadrukt dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze van meet af aan doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. Het verweer van verzoekers in het verzoekschrift kan dan ook niet overtuigen. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoeker zijn geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Verzoekers kunnen dit niet minimaliseren tot een gebrek aan kennis door verwarring. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden in hun verzoekschrift, wijst de commissaris-generaal dan ook op terechte wijze naar het gebrek aan samenhangende verklaringen.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op betreffende de vastgestelde inconsistente verklaringen die werden afgelegd over de problemen die verzoekers tweelingbroer die bij hem in de zaak werkte, nog gekend zou hebben met zijn leveranciers na zijn vertrek uit Georgië. De commissaris-generaal stelt op pertinente wijze dat redelijkerwijze verwacht kan worden dat verzoeker over de problemen die zijn familie na zijn vertrek nog zou gekend hebben, eenduidige verklaringen zou afleggen, gezien deze problemen rechtstreeks verbonden zijn met de reden waarom hij Georgië zou verlaten hebben. De vaststelling van de commissaris-generaal in dit kader, dat het feit dat verzoeker dergelijke inconsistente verklaringen aflegde over de problemen die zijn broer na zijn vertrek nog zou gekend hebben omwille van het financiële geschil tussen hem en zijn leveranciers verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, blijft dan ook staande.

Om dezelfde redenen kunnen verzoekers de uitvoerige en op goede gronden gemotiveerde vaststelling dat zij tegenstrijdige en onsamenhangende verklaringen aflegden over verschillende elementen die aan

de kern van hun asielrelaas raken, niet vergoelijken. Zij gaan in wezen niet in op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissingen en wentelen deze summier en op algemene wijze af op een gebrek aan voorbereiding, hetgeen geen soelaas biedt. Van echtgenoten die beweren hun land van herkomst verlaten te hebben op grond van dezelfde asielmotieven, kan immers in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken en derhalve redelijkerwijze geacht worden door de determinerende invloed ervan op hun verdere leven in hun geheugen gegrift te staan, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden en onsamenhangende verklaringen in casu werden vastgesteld. Waar zij aangeven dat zij tijdens hun interview nog steeds in shock waren, merkt de Raad op dat iedere verzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen.

In de vragenlijst "bijzondere procedure noden" in hoofde van verzoeker van 8 juli 2020 (adm. doss., stuk 8) en in hoofde van verzoekster van 9 juli 2020 (adm. doss., stuk 8b) leest de Raad dat zowel verzoeker als verzoekster op de vraag "Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?" overigens duidelijk "nee" antwoordde. Er blijkt ook niet dat de psychische gemoedstoestand van verzoekers van dien aard is dat deze een negatieve invloed heeft gehad op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming. Verzoekers slagen er aldus niet in aan te tonen dat het feit dat zij in shock zouden geweest zijn de oorzaak is van hun onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen.

Betreffende de uitvoerige motivering die leidt tot de vaststelling dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen aflegde over de personen die hij inlichtte over zijn problemen met zijn leveranciers, wordt in het verzoekschrift betoogd dat verzoeker verklaarde dat hij zijn broer had geïnformeerd, hem de concrete namen had verteld en hem had gewaarschuwd. Zij hekelen dat hier geen melding van zou zijn gemaakt. Verzoekers geven echter een beperkte lezing van de motieven, minstens slagen zij er niet in onder meer de volgende pertinente vaststellingen te ontkrachten, laat staan te weerleggen "Nadat u met deze bijzonder tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, antwoordde u dat u aanvankelijk bedoelde dat u met niemand concreet of in detail had gesproken over uw problemen en u niemand van uw leveranciers met naam had vermeld (CGVS, pg. 25). Dergelijke verschoning is echter niet afdoende gezien u aanvankelijk niet werd gevraagd of u in detail over uw problemen gesproken had met iemand (CGVS, pg. 24). Er werd immers louter gevraagd of u buiten uw vrouw met iemand anders over uw problemen had gesproken en daarenboven had u bij uw antwoord zelf spontaan vermeld dat u niemand in uw problemen wou betrekken (CGVS, pg. 24). Dit valt onmogelijk te verzoenen met het feit dat u advies zou gevraagd hebben aan uw kennissen en u zelfs aan het hoofd van de politie gevraagd zou hebben om extra patrouilles naar uw wijk te sturen omwille van uw problemen met uw leveranciers (CGVS, pg. 25). Bovenstaande flagrant tegenstrijdige verklaringen over de personen die u zou ingelicht hebben over uw problemen met uw leveranciers ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u éénduidige verklaringen zou afleggen over het contact dat u met uw vrienden of kennissen zou gehad hebben over de problemen waarvoor u Georgië verliet."

Verzoekers komen voorts betreffende de op goede gronde gemotiveerde vaststelling dat hun gedrag voor hun definitieve komst naar België niet in overeenstemming is met de vrees die zij bij een terugkeer naar Georgië beweren te koesteren, niet verder dan een poging tot verweer door aan te geven dat zij inderdaad onvoldoende vertrouwen in de Griekse autoriteiten hadden om hun verzoek te behandelen en dat Griekenland herhaaldelijk werd veroordeeld wegens een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers slagen er hiermee niet in de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal te weerleggen dat op ernstige wijze de geloofwaardigheid van hun asielrelaas ondergraven wordt doordat zij gelet op de aangegeven ernstige bedreigingen, een toeristische reis ondernamen naar Griekenland, doch er geen verzoek om internationale bescherming indienden én dat zij vervolgens terugkeerden naar Georgië. Inderdaad, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, na aankomst in een ander land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en een verzoek om internationale bescherming indient. Verzoekers' houding en het feit dat zij lijken te 'kiezen' waar zij om internationale bescherming vragen, stemt dan ook allerminst overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekers internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient er

nog op te worden gewezen dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voor de goede orde benadrukt de Raad nog dat de motivering als een geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen zoals overigens eveneens op pertinente wijze wordt aangegeven in de bestreden beslissing: "Het geheel van bovenstaande vaststellingen, nl. dat u onsamenhangende verklaringen aflegde over de chronologie van de incidenten die u voor uw vertrek uit Georgië met uw leveranciers zou gekend hebben, dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de personen die u inlichtte over uw problemen met uw leveranciers, dat u inconsistente verklaringen aflegde over de problemen die uw tweelingbroer nog gekend zou hebben na uw vertrek uit Georgië, dat uw gedrag voor uw definitieve komst naar België niet in overeenstemming is met de vrees die u beweert te koesteren bij een terugkeer naar Georgië en dat u en uw vrouw daarnaast tegenstrijdige verklaringen aflegden over het moment waarop zij thuis bedreigd werd, dat u op geen enkele wijze melding maakte van een belangrijk incident dat volgens uw vrouw plaatsvond ongeveer een maand voor jullie vertrek, en dat u en uw vrouw inconsistente verklaringen aflegden over wat u juist aan uw vrouw verteld had toen u in maart 2018 van haar scheidde, maakt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u voor uw vertrek naar Georgië zou gekend hebben met uw leveranciers omwille van een financieel geschil."

Uit het voorgaande besluit de Raad dat verzoekers de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in de verklaringen noch ontkrachten noch weerleggen. Zij bieden er geen aannemelijke uitleg voor. De in de aangevochten beslissingen opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekers ingeroepen vluchtrelaas. De overige motieven laten verzoekers ongemoeid zodat deze eveneens staande blijven.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Georgië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking voeren de verzoekende partijen aan dat de problemen die zij gekend hebben wel geloofwaardig werden bevonden. Zij lichten toe dat er al jaren financiële problemen waren met de leveranciers en zij een bedrijf hadden met een handel in diepvriesproducten. De verzoekende partijen wijzen er voorts op dat zij geen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt vooreerst dat, waar de verzoekende partijen ter terechtzitting poneren dat hun problemen wel geloofwaardig werden bevonden en zij toelichten dat er al jaren financiële problemen waren met de leveranciers en zij een bedrijf hadden met een handel in diepvriesproducten, uit de bestreden beslissingen uitdrukkelijk het tegendeel blijkt: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen asielmotieven vreemd zijn aan de Conventie van Genève. Uit uw verklaringen blijkt dat u vervolgd vreest te worden door uw zakenpartners of leveranciers (CGVS, pg. 12-27). U werd door hen bedreigd nadat u hen weigerde te betalen toen zij uw producten van slechte of bedorven kwaliteit hadden geleverd. Uw ingeroepen asielrelaas is bijgevolg niet ingegeven door een vrees voor een ernstige discriminatoire behandeling omwille van één van de redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie (ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging, behoren tot een bepaalde sociale groep). Zodoende kan u niet in aanmerking komen voor de toekenning van de Vluchtelingenstatus. Bijgevolg dient te worden onderzocht of u in het geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

Er dient echter te worden vastgesteld dat er omwille van onderstaande pertinente redenen geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.” (eigen onderlijning) waarna de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gedetailleerde wijze de verschillende redenen die tot deze vaststelling leiden, uiteenzet. Het betoog van de verzoekende partijen mist dan ook elke grondslag. Zij gaan door te stellen dat hun problemen wel geloofwaardig werden bevonden, en aldus op uiterst summiere wijze slechts het tegendeel te beweren, hoe dan ook geenszins concreet in op de in voormelde beschikking opgenomen grond, laat staan dat zij dienstige concrete argumenten bijbrengen die van aard zijn hieraan afbreuk te doen.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar de verzoekende partijen ter terechtzitting het standpunt innemen dat zij geen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Zij beweren slechts het tegendeel en gaan geheel voorbij aan de motieven van de bestreden beslissingen en de gronden van voormelde beschikking. Na een uitvoerige en gefundeerde motivering van de verscheidene vaststellingen betreffende de verklaringen, komt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers tot het besluit: *“(…) “Het geheel van bovenstaande vaststellingen, nl. dat u onsamenhangende verklaringen aflegde over de chronologie van de incidenten die u voor uw vertrek uit Georgië met uw leveranciers zou gekend hebben, dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de personen die u inlichtte over uw problemen met uw leveranciers, dat u inconsistente verklaringen aflegde over de problemen die uw tweelingbroer nog gekend zou hebben na uw vertrek uit Georgië, dat uw gedrag voor uw definitieve komst naar België niet in overeenstemming is met de vrees die u beweert te koesteren bij een terugkeer naar Georgië en dat u en uw vrouw daarnaast tegenstrijdige verklaringen aflegden over het moment waarop zij thuis bedreigd werd, dat u op geen enkele wijze melding maakte van een belangrijk incident dat volgens uw vrouw plaatsvond ongeveer een maand voor jullie vertrek, en dat u en uw vrouw inconsistente verklaringen aflegden over wat u juist aan uw vrouw verteld had toen u in maart 2018 van haar scheidde, maakt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u voor uw vertrek naar Georgië zou gekend hebben met uw leveranciers omwille van een financieel geschil.”* Ook het besluit in voormelde beschikking dient te worden benadrukt, hetgeen luidt als volgt: *“Uit het voorgaande besluit de Raad dat verzoekers de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in de verklaringen noch ontkrachten noch weerleggen. Zij bieden er geen aannemelijke uitleg voor. De in de aangevochten beslissingen opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekers ingeroepen vluchtrelaas. De overige motieven laten verzoekers ongemoeid zodat deze eveneens staande blijven.”*

Daar waar zij in hun verzoekschrift pogingen ondernamen om de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in hun verklaringen te verschonen, waarin zij evenwel

geenszins slaagden, kiezen zij in hun betoog ter terechtzitting het pad van de gehele ontkenning hetgeen allermint kan overtuigen. De verzoekende partijen beperken zich hierbij daarenboven tot de loutere stelling geen tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd, zonder concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen geformuleerde motieven. De verzoekende partijen brengen bijgevolg hoe dan ook geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS